15/01/2021

Преподобни Серафим Саровски чудотворац

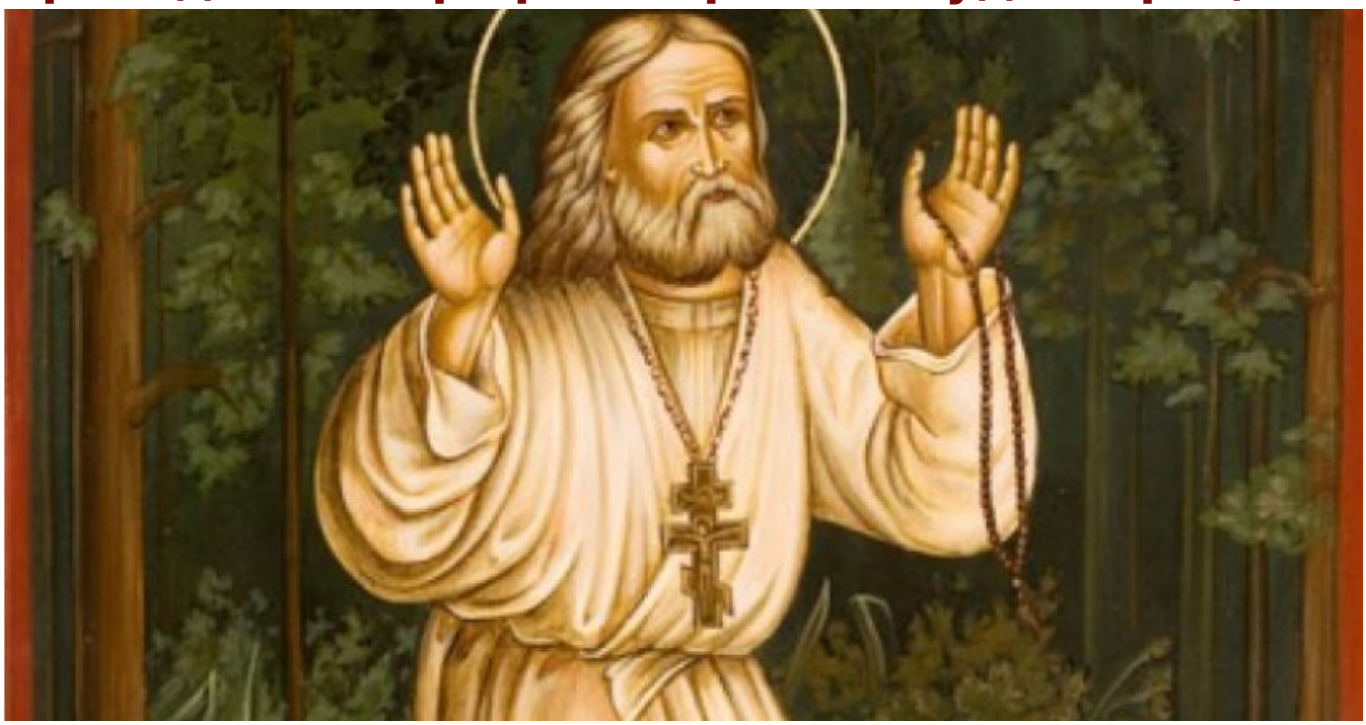

Родио се као Прохор Мошњин, не зна се тачно које године, у граду Курску, родном месту Теодосија Печерског. Његов отац Исидор био је имућан и градио је храм св. Сергију Радоњешком, а после његове смрти тај посао је наставила мајка Агатја. Она је и одгајила будућег подвижника, дајући му добар пример сталне молитве, поста и милосрђа.

Два су се чудесна догађаја десила у детињству Светог Серафима. Једном га је мајка попела на врх недовршеног храма, он је одатле пао, али се није ни мало повредио. Други пут, док је био болестан, јавила му се у сну Пресвета Богородица и рекла да ће доћи да га излечи. Неколико дана касније литија са чудотворном иконом Коренске Мајке Божје пролазила је кроз њихово двориште. Мајка је изнела болесног Прохора до ње, и он је убрзо оздравио.

Кад је одлучио да се замонаши, мајка га је благословила и даровала бакарним крстом који је носио читавог живота; са њим се и упокојио. Прозорљивац Доситеј који се подвизавао у Катајевској пустињи саветовао му је да оде у Саров, што је он и учинио 1778. године, за време игумана Пахомија. Скоро осам година је био искушеник. За то време имао је велико искушење – три године је био надувен од водене болести и добар део тог времена непокретан. Тада је имао виђење Пресвете Богородице са апостолима Петром и Јованом Богословом. Она је рекла: «Овај је од нашег

рода», дотакла га жезлом и из тог удубљења отекла је сва вода из тела (на том месту остао му је ожиљак).

Замонашен је 13. августа 1786. са именом Серафим, што значи пламени, а у октобру исте године постао је јерођакон. На Литургији је виђао анђеле и једном Господа Исуса Христа окупаног светлошћу. Од тога се није погордио, већ се све више смиравао и увећавао труд. За време велике глади манастирски амбари су се чудесно преко ноћи напунили житом услед молитава старца Серафима и остале братије. Пошто је 1793. добио чин јеромонаха, испунио је своју давнашњу жељу да оде у пустињу. Пре тога је умирућем оцу Пахомију обећао да ће се бринути о Дивјејевском женском манастиру. У самоћи је окопавао башту и гајио пчеле; недељом је ишао у манастир на литургију.
Виђали су га како храни медведа као да је дресиран. Да би победио ђавола, 1000 дана се непрекидно молио на камену, стојећи и клечећи, са кратким паузама због хране и одмора. Дана 12. септембра 1804. године напала су га у шуми три сељака тражећи паре, а он је пустио да га изубијају јер «ко се маши ножа, од ножа ће погинути». Једва је преживео. А после им је, хришћански, опростио и заложио се да их не казне.

Када му је 1807. године умро духовни вођа, отац Исаија, игуман Саровског манастира, предао се подвигу молчалништва (ћутања и молитвеног тиховања). После више од две године тако проведених, по наредби се вратио у манастир, а онда почео да живи као затворник, не излазећи из келије. Нико га није видео пет година. Једном се удостојио да буде узнесен на небо и види рајске станове. Још је пет година ћутао и није излазио из келије, али су други могли да дођу да га виде. Тек онда је почео да даје духовне савете људима који су му долазили, по наредби Пресвете Богородице, која му се јавила са преподобним Онуфријем Великим и Петром Атонским. Године 1825. поново је почео да иде у шуму, а у близини је Пресвета Дјева ударила жезлом и начинила извор лековите воде.

На крају његових подвига дошло је старaштво. На хиљаде људи свакога дана долазило му је ради савета и помоћи, и он је унапред знао све њихове бољке. Безброј је примера његове прозорљивости: знао је коме је помоћ најпотребнија, одговарао и пре него што су му постављали питања, знао све о гресима и прошлости саговорника; предсказивао догађаје. Био је у духовној вези са другим подвижницима које никад није видео, нпр. послао је поруку затворнику Георгију да не оставља место свог подвига (он је две године био искушаван том помисли). Многим људима је предсказивао шта ће им се

десити: ступање у монаштво, брак, број деце, болести, смрт ближњих... Предсказао је у Русији глад, колеру, политичке сукобе. И своју смрт.

Старац Серафим првог је излечио спахију Мантурова који је боловао од тешке болести ногу. Један болесник, који је оздравио, видео је старца како лебди у ваздуху и моли се за њега. Лечио је молитвом, светом водицом и уљем. Помогао је и спахији Мотовилову, који је био непокретан, да прохода (њему је после открио циљ хришћанског живота). А и после старчеве смрти људи су лек налазили у извору који је Богородица створила и који се данас зове Серафимов. Силом своје молитве свети старац је чинио да бездетни добију дете. Па чак и да се осуђени покојници помилују. Спахију Мотовилова је удостојио да се заједно с њим нађе у Духу Светом. Пред крај живота је већ очигледно општио са анђелима, Богородицом, небеским становницима. Старац Серафим се цео живот бринуо за Дивјејевски манастир који је основала врла подвижница Агатја Семјеновна Мељгунова. Све се радило тамо како је он говорио, иако никад у тај манастир није одлазио. Многе је девојке благословио да ту буду монахиње. После његове смрти манастир је доживео много смутњи јер је послушник старца Серафима Иван Тихонович (отац Јоасаф) хтео њиме да влада. Тек 1861. се све средило. Још два манастира помагао је свети старац: Ардатовско-Покровски и Спасо- Зеленогорски.

Саровски подвижник бавио се стараштвом 12 година. Небеска Царица му се последњи пут јавила на Благовести задње године његовог живота. Томе је присуствовала и дивјејевска сестра Евдокија Јефремовна. Виђење је трајало четири сата, а били су присутни анђели, св.Јован Крститељ, св. Јован Богослов и 12 девица-мученица. Старац Серафим, саровски чудотворац, упокојио се 02.01.1833. у клечећем молитвеном положају пред иконом Мајке Божје Умиљење. На земљи је поживео 73 године. Скоро све његове ствари узеле су дивјејевске сестре. Одмах по његовој смрти почело је мноштво народа да долази на његов гроб, умножава портрете, узима предмете који су му припадали. 70 година након блажене кончине саровског старца, отац Серафим проглашен је светитељем. Те исте 1903. године откривене су и његове мошти. Била је присутна царска породица и небројено много поклоника. Од оца Серафима није остало нетљено тело, него само кости, што је многе смућивало, али нису мошти доказ светости, већ безбројна чуда која су се десила. Тако је одредила промисао Божја. Тадашње власти су 1926. склониле светитељеве мошти које су 1990. пронађене у подруму петроградског Музеја религије и атеизма, а 1991. пребачене су у Дивјејевски манастир. Постоји предање да ће он пред крај света васкрснути и заједно са праведницима и Црквом бити узнет право на небо.
mitropolija.com